

[P. Christensen.]

mark ændrer sin Valutalov, eller er der sket noget her i Landet, som kan begrunde et saadant Skridt? Under Lovforslagets Behandling i det høje Folketing er der ikke givet noget Svar paa dette Spørgsmaal, saa vidt det fremgaar af Betænkningen og Forhandlingerne, og ude i det praktiske Erhvervsiv kender man ganske sikkert heller ikke noget til, at der skulde være indtraadt Lempelser i det internationale Handels-samkvem, som kunde begrunde et saadant Skridt. Vi kender derimod saa meget til de Handelsaftaler, som Danmark har sluttet med andre Lande, at vi ved, at disse Overenskomster slet ikke kan tages til Indtægt for at fravige den Valutaordning, som nu ved det foreliggende Lovforslag foreslaas forlænget. Vil man saa henvise til Bestræbelserne inden for de saakaldte Oslo-Stater, der omfatter de nordiske Lande, Holland og Belgien, for at naa frem til friere indbyrdes Handelssamkvem, maa disse Bestræbelser naturligvis hilses med den allerstørste Tilfredshed, men praktiske Resultater af større Betydning er endnu ikke opnaaet. Det samme gælder den nordiske Samhandel, som vi selvfølgelig alle inden for de nordiske Lande har de bedste Ønsker til overs for, men Ønsker og Teorier er nu engang eet, medens Praksis kan være noget andet, hvilket ikke mindst gælder, naar der er Tale om Vareudveksling over Landegrænserne. Det maa imidlertid haabes, at de Bestræbelser og de Undersøgelser, der for Tiden er i Gang mellem de nordiske Lande for om muligt at finde sikre og farbare Veje til øget Samhandel og til Gavn for økonomiske Fællesinteresser, maa føre til gunstige Resultater.

I denne Forbindelse finder jeg Anledning til at pege paa, at en direkte Sammenligning mellem de nordiske Landes National-økonomi ikke uden videre kan foretages, men takket være den danske Valutaordning i Forbindelse med Regeringens øvrige Foranstaltninger er der jævne Kaar i Danmark for den almindelige Befolkning i Sammenligning med andre Lande. Vi har ganske vist ikke her i Landet saa højt et Pengearistokrati som i visse andre Lande, men til Gengæld har vi en noget højere Købe- evne hos den brede Befolkning. Dette er en af Aarsagerne til, at Befolkningens Flertal ønsker Valutaordningens Opretholdelse. Men i øvrigt afgiver de Kredse, hvorfra Jammerklagerne over Valutaloven kommer, selv Beviset for, at der ikke er nogen saglig Begrundelse for en Ophævelse af Loven. Færre Konkurrenter, stigende Indkomster,

gode Selskabsudbytter, det er Baggrunden for Mindretallets Utilfredshed med Valutaordningen. Og naar der i Danmark er saadanne jævne Kaar for hele Befolkningen med Undtagelse af de arbejdsløse, da skyldes det netop Valutaordningen, der har skabt Mulighed for Arbejde for Tusinder af Hænder og dermed Omsætning inden for alle Erhverv. Det er soleklart, at den arbejdende Befolkning maa vende sig mod ethvert Forsøg paa at formindske Arbejds- mulighederne i vort Land, ligesom man ogsaa maa vende sig mod Eksperimenter i Retning af at lade Valutaordningen blive Kastebold mellem de politiske Partier. Diskonto og Told, ja, vi Socialdemokrater kan ikke anerkende, at saadanne Midler kan være ønskelige til Afløsning af den Ordning, vi har. Vel kan det være, at alle Midler maa tages i Brug under givne Situationer, men derfor at gaa helt over til de Midler, som den højtærede Minister pegede paa, vilde ganske sikkert være uforsvarligt. Vi kan derfor ikke være med til at tage den valutamæssige Opgave ud af Lovforslaget, fordi vi paa Forhaand kan vide, at noget saadant vilde skabe den største Usikkerhed i Erhvervslivet til Skade for Beskæftigelsen og til Skade for Nærings- livets Udøvere selv.

Nu har jeg ganske vist bemærket, at en Del af Erhvervsorganisationerne har ønsket en saadan Ændring af Loven, men hvem er enige herom inden for det danske Erhvervsliv? Det er i hvert Fald ikke det samlede danske Erhvervsliv, der slutter op om dette Ønske, som er fremsat under Lovforslagets Behandling i det høje Folketing. Privathandelens Hovedorganisationer, Industrien og Søfarten har fremsat Ønske om at forlade de hidtidige Retningslinier for Valutalovgivning, men for det første maa man tvivle noget om, at disse Organisationers Hovedledelse er i fuld Kontakt med deres Medlemmer i dette Krav, og dernæst er der ikke Tilslutning hverken fra Landbruget som Helhed eller fra Arbejderne.

Dette, at Arbejderbevægelsens Erhvervsraad har tilladt sig at give Tilslutning til Lovforslaget og fraraade at følge de fremsatte Ønsker om Ændringer, har givet baade den konservative Presse og Venstres Blade Anledning til nogle Bemærkninger om, at Lønarbejderne skulde holde sig til Lønforhandlinger alene og ikke blande sig i Erhvervsorganisationernes Anliggender. Man maa egentlig undre sig over, at der virkelig endnu findes Folk, som ikke ved, at den Tid er forbi i Danmark, da Arbejder-